

MARTIN
OLCZAK

VRAŽEDNÁ
ACADEMIE

SEVERSKÁ KRIMI

1

Harold Pinter

Nositel Nobelovy ceny za literaturu 2005

Odůvodnění Švédské akademie:

*„Ve svých dramatech odhaluje hlubiny skrývající se
za maskou každodenní všednosti, proniká
do uzavřených sfér útisku.“*

14. května 2012

Restaurant Berns Salonger, uprostřed Stockholmu, dějiště slavnostního shromáždění ke stému výročí úmrtí Augusta Strindberga. Parketová podlaha i terasy velkého sálu byly zaplněny slavnostně oblečenými muži a ženami. Z reproduktorů zaznívala Beethovenova Kreutzerova sonáta, která patřila k nejoblíbenějším spisovatelovým skladbám, ovšem ztrácela se v šumu slavnosti. Hosté korzovali a občas se zastavovali k živým rozhovorům. Každý výklenek byl zaplněn diskutujícími dámami v šelestících toaletách a pány v oblecích. Šumot hlasů stoupal ke křišťálovým lustrům a tříštil se o pozlacený klenutý strop.

Hubert Rudqvist, stálý tajemník Švédské akademie, stál na jihozápadní terase. Pohledem klouzal po přilehlém jídelním sálu, letmo vzal na vědomí polstrovaný nábytek, dřevěné táflování Červeného salonku a ručně malovaná okna. Před dobrými sto lety se zde setkal Strindberg s literáty a spisovateli. Seděli tenkrát ve stejných, krvavě rudých křeslech tohoto luxusního restaurantu.

„Když se zde posadíte a zůstanete potichu,“ řekl Rudqvist ve svém projevu před večeří, „můžete dodnes zaslechnout Strindbergův hlas. Jeho slova se navždy vtiskla do těchto stěn. Jen poslouvejte! Poslouvejte dobře!“

Ony přibližně tři stovky hostů ztichly, od plně obsazených stolů se neozýval ani hlásek. Rudqvist přiblížil

mikrofon ještě více ke rtům a tajemně zašeptal: „Strindbergovi nikdy nešlo o vítězství, ale jen o boj...“

Oslavná řeč měla úspěch, pokud tak šlo usuzovat z bouřlivého potlesku, a večer probíhal příjemněji, než se Rudqvist odvažoval doufat. Ale i tak už nastal čas k návratu domů. Na večírku pil a bavil se víc, než bývalo jeho zvykem. Pevným stiskem ruky se rozloučil s vydavatelem a spisovatelem a krátce pokynul ostatním akademikům. Potom se rozhlédl po sále a hledal manželku. V davu ji však nedokázal najít. V šatně si tedy vyzvedl kabát, pečlivě si utáhl pásek a vyšel ven do stockholmské noci. Ubíral se Berzeliovým parkem, který byl přibližně až do roku 1850 rašeliništěm, kam odtékaly odpady z rybího trhu v Packaretorgu. Této noci park opět připomínal bažinu, která zde kdysi bývala. Tráva zvlhla rosou, tmavými korunami javorů proletovaly cáry mlhy a odrážely se od Berzeliova pomníku.

Rudqvist kráčel podél keřů, asi deset metrů od černě natřeného litinového plotu obklopujícího park. Noc byla chladná a Rudqvistův dech se odrážel ve světle pouličních luceren. Náhle na štěrkovou cestu vstoupila mužská postava. Neznámý měl na sobě redingot se dvěma řadami knoflíků, nablýskané polobotky a mírně dozadu posunutý cylindr. Obnošené šaty splývaly s polotemným pozadím, ovšem předmět, který muž držel v ruce, se ve světle luceren blýskal zcela jasně.

Rudqvist se zastavil a upřeně zíral na neznámého.

„Co... co to má znamenat?“

Muž přistoupil blíž a nahlas odpověděl: „Hodina pomsty nadešla, Carle Bildte.“

Pak pozdvihl jakousi ruční palnou zbraň a ohnul ukazováček kolem spouště. Nocí zahřměl výstřel, z ústí revolveru vytryskl bílý kouř ze spáleného prachu a Rudqvist padl k zemi. Olověná kulka mu prorazila

čelo přesně uprostřed mezi očima a po tvářích mu stékala krev jako purpurově rudé slzy.

Muž se chvíli díval na svou oběť. Poté rychlými kroky opustil místo činu a zmizel v mlze.

Claudia Rodriguezová se rozhlížela po místnosti. Zaregistrovala nabílené stěny, všimla si fotografií na nočním stolku a nakonec se zadívala na nehybného muže ležícího v posteli. Na pelesti visela cedule s ručně napsaným kódem diagnózy. Pokud si dokázala vzpomenout, čísla a písmena byla pořád stejná: oo-G99//Uoo-U99//100-199. Nic neříkající a současně vše vypovídající sled znaků.

„Jdu dneska na oslavu do boxerského klubu.“

Muž měl do krku zavedenu dýchací kanylu, hadička se kroutila po posteli a mířila k metr vzdálenému kyslíkovému přístroji. Displej červeně blikal a hlídal minutu za minutou, hodinu za hodinou mužův dech.

„Giorgios slaví šedesátiny,“ dodala na vysvětlenou. Před rokem se ještě snažila vyprávět o běžných starostech, o přátelích, kdo se oženil, kdo rozvedl. Mluvila o práci, o fotbalových výsledcích, ale v poslední době většinou jen mlčky postávala u okna. Dnešní zmínka o oslavě byla spíše výjimečná. Zde, na pokoji číslo dvanáct neurologického oddělení zůstávala čtvrt hodiny, možná dvacet minut. Nechtělo se jí sem, ale taky se jí nechtělo odcházet. Když na muže přerývaně mluvila, měla pocit, že jejími ústy promlouvá kdosi cizí.

Aspoň, že dnes večer byla v místnosti sama. Nepobíhaly tady sestry ani uklízečky. Také mužova matka již dávno odešla, přišla na návštěvu dříve, zřejmě již kolem poledne. Už rok se v nemocnici nepotkaly, jako by dodržovaly jakousi nepsanou dohodu.

„Budu muset jít...“

Dotkla se mužovy levice a podívala se na respirátor s červenými, každé tři vteřiny blikajícími kontrolkami. Minula výtah a šla po schodech, i když to dolů bylo šest pater. Z haly univerzitní kliniky namířila až dozadu na parkoviště, kde měla zaparkovaný svůj čopr Honda Shadow.

Projížděla čtvrtí Huddinge na západ, minula Albysjön a brzy se již ze tmy začala vynořovat sportovní hala okresu Botkyrka. Ujela jen několik kilometrů, ale měla pocit, že obě místa jsou od sebe nekonečně vzdálená. Zastavila hned u hlavního vchodu, ale nešla ještě dovnitř. Chvíli jen tak postávala a dívala se na noční oblohu. Teprve poté vstoupila do boxerského klubu.

Strávila zde velkou část dětství i dospělého života. Zvykla si na kopy i údery pěstí. Naučila se nadávat v tuctu jazyků, ale dnes večer se tělocvičnou nesl jen smích a řecká hudba ze zaprášených desek písničkářky Haris Alexiouové. Všimla si Eleny, prodrala se k ní a opatrně ji objala, aby nerozlila skleničku minerálky, kterou její přítelkyně z dětství svírala v ruce.

„Promiň, že jdu tak pozdě.“

„Na tebe jdeš ještě docela brzo,“ usmála se Elena, ale vzápětí zvažněla. „Stalo se to právě před pěti lety, že jo?“

„Jo, přesně na den.“

„Byla jsi v nemocnici?“

„Jedu odtamtud.“

„A to tě tam pustili, teď v noci?“

„Nesmí se to, ale pustili mě.“

Claudia se na okamžik strnule zadívala na podlahu, ale vzápětí se usmála, jako by stiskla nějaký vnitřní přepínač měnící náladu.

„A co oslava, jak to probíhá?“

Elena protáhla obličej a kývla směrem k improvizovanému baru naproti, odkud zazníval zpěv a výkřiky.

„Vidíš, ne?“

„Vypadá to, že je dnes večer v nejlepší formě.“

„Taky by se to tak dalo říct.“

Množství lamp osvětlovalo tělocvičnu a vrhalo zář na stovky obličejů. Ale Claudia se dívala jen na jednoho podivuhodného muže.

Giorgios Papadakis seděl u baru na rozviklané plastové židli, obklopený žáky své boxerské školy, příbuznými a přáteli. U barového stolu si dával páku se všemi, kteří si s ním lehkomyšlně zkusili změřit síly. Po každém vítězství se rozchechtal, až se smích rozléhal po celé tělocvičně.

„Tak co, copak nikdo nedokáže porazit starého Řeka, opravdu nikdo?“

Většina hostů byla dost chytrá na to, aby se Giorgiově pravačce obloukem vyhýbala. A těch pár odvážlivců, kteří zkusili štěstí, teď stálo kolem stolu a masírovalo si bolavé paže. Giorgios znovu kývl k prázdnému místu naproti.

„Nikdo mě nechce vyzvat? Všichni se bojí?“

Claudii náhle něco napadlo. S pohledem stále upřeným na svalnatého muže se naklonila k Eleně a cosi jí šeptala do ucha. Elena se začala usmívat, podívala se směrem ke svému otci a souhlasně pokývala hlavou.

„Jsi si jistá?“

„Úplně.“

Claudia stiskla přítelkyni ruku. Pak si sundala koženou bundu, protlačila se davem a posadila se na černou židli.

„Tak jo, staříku, je na čase, abys dostal lekci.“

Tělocvičnou to zašumělo.

„Claudia si chce dát s Giorgiem páku!“

Během několika vteřin se už kolem stolu tísnilo snad padesát zvědavců, kteří křikem, dupotem a pískotem začali oba soupeře povzbuzovat. Giorgios potřásl hla-

vou tak mocně, že mu zpcené vlasy poletovaly sem a tam.

„Ve městě jsi možná velké zvíře. Chytáš násilníky a zatýkáš vrahy. Ale tady zůstaneš napořád jen mojí malou Claudií.“

Bleskurychle ho chytila za pravačku a zadívala se mu do živých očí, které na ni upíral z druhé strany stolu.

„Dnes jsem ve formě, Giorgie. Ale fakt v pořádný formě.“

„No dobře, ale nemysli si, že tě nechám vyhrát jen proto, že jsi holka. Už spoustu let mě nikdo neporazil a nehodlám tuhle tradici porušit zrovna na můj šedesátý narozeniny. A už vůbec se nenechám porazit uličnicí, která se učila chodit v můj kuchyni.“

„Budeš řečnit ještě dlouho nebo se do toho můžeme pustit?“

Levou rukou si přetřel čelo a zhluboka se nadechl.

„Na tři?“

Přikývla a vydržela se mu dívat do očí.

„Na tři.“

Paže se jim třásly napětím a Giorgiovi stékaly po obličejí kapky potu.

„Jedna, dva...“

V tom okamžiku se Claudia nahnula přes stolek a zašeptala mu do ucha: „Giorgie, budeš dědečkem.“

Urostlý Řek strnul a na chvíli připomínal žulovou sochu antického boha Krona. Naprázdno pohyboval rty, jak tiše opakoval Claudiina slova. Claudia zabrala vší silou a přitlačila bezvládnou Giorgiovu ruku na stůl.

„Srdečně blahopřeju k narozeninám,“ zašeptala a políbila ho na obě tváře.

Giorgios se pokusil něco říct, ale slova mu uvázla v hrdle. Proto se jen mlčky podíval na Elenu, své jediné dítě, a tázavě pozdvihl obočí: Je to pravda?

Elena přikývla, protlačila se davem a položila si levou ruku na břicho.

„*Nai, pappou.*“

Giorgios se nejistě zdvihl ze židle a objal dceru, zatímco se kolem nich tlačili přátelé, příbuzní a mladíci z boxerského klubu Botkyrka. Tělocvična se zaplnila smíchem a blahopřejnými výkřiky v řečtině, švédštině, španělštině a perštině. Zvuk mobilu nebyl v té vřavě vůbec slyšet, ale Claudia ucítila vibrování a vytáhla telefon z kapsy. Podívala se na volající číslo a dala si mobil k uchu.

„Haló! Co se děje?“

Pozorně poslouchala, aby jí neuniklo ani slovo.

„Jsem tam za čtvrt hodiny,“ odpověděla a zavěsila.

Zastrčila telefon do kapsy, letmo kývla na Elenu a stiskla Giorgiovi ruku. Popadla přílbu a koženou bundu a vyběhla z tělocvičny. Nocí se rozléhaly její kroky, když běžela přes parkoviště. Za chvíli už mířila přes Södertäljeväg směrem k Berzeliově parku.

Werner Stolte krácel půlnoční tmou uličkami stockholmské staré čtvrti Gamla stan. Za zálivem Saltsjön spíše tušil, než viděl obrysy zábavního parku. V dálce se mihotala světla, byly slyšet hlasy a smích tisíců lidí, ale zde panovalo naprosté ticho, stíny tančily po náměstí a oživovaly jednu z bronzových soch.

Poprvé tudy šel v den svých desátých narozenin, to bylo na podzim roku 1941. Tehdy na něj večerní procházka působila tajuplným dojmem. Pevně svíral otcovu ruku a díval se na středověké budovy zahalené do ponurých stínů. Podvědomě tušil, že se před ním otevírá velké dobrodružství. Dnes, o sedmdesát let později, tudy procházel znovu. Minul palác Tessinska a mířil dál směrem k ulici Själagårdsgata. Po dlážděném chodníku šel už mnohokrát, ale tento-

krát to bylo jiné. Nečekal na něj začátek dobrodružství, ale konec.

Brzy došel k malému trojúhelníkovitému náměstí Brända tomten, nad nímž rozprostíral své větve vzrostlý kaštan. Stolte se zadíval do koruny stromu a v duchu se ptal, zda se ještě dočká květů, podobných velkým svíčkám. Chvíli zamyšleně postál na místě a pak se vydal k dřevěným vratům v ulici Kungstugata číslo pět. Do opotřebované kovové klávesnice vyťukal číselný kód. Zámek klapl a Stolte vstoupil do domu. Opatrně našlapoval po schodech vedoucích dolů do sklepa, uhýbal hlavou před trámy a železnými trubkami. Na čele měl stále ještě patrnou jizvu, ke které přišel právě zde, když mu bylo čtrnáct. Tenkrát spěchal a zapomněl se sehnout. Takovou chybu již poté nikdy neudělal.

Dole ve sklepe krácel kolem vysloužilých kotlů, minul kóje na brambory a pokračoval k ocelovým dveřím na konci chodby. Zcela nahoře na nich byl připevněný plechový štítek s nápisem

ELEKTROCENTRÁLA – VSTUP ZAKÁZÁN!

Otevřel dveře a vstoupil do tmavé místnosti. Baterkou si posvítíl na plechovou skříňku, v níž kdysi bývaly pojistky. Otevřel dvířka a za nimi se objevil obklad z kabřince, do něhož byl zapuštěn rovnoramenný trojúhelník ze stářím zčernalého stříbra. V horním a levém rohu trojúhelníka byla vidět dvě slova, složená z celkem šestnácti centimetrových písmen. Stolte vyndal ze spodní části skříňky šroubovák a jeho špičkou postupně zatlačil na devět zašlých písmen.

Když stiskl poslední, ozval se kovový zvuk a ve sklepním zdivu se začal otevírat úzký průchod. Cihly se na neviditelných kolejnicích zapuštěných do vápencové podlahy pomalu odsouvaly stranou a po chvíli se vysoký Stolte již mohl protáhnout dál.

Dostal se do lehce se svažující chodby a po deseti metrech se před ním otevřelo rozlehlé sklepení. Z klunutého stropu visel svícen s neklidně hořícími voskovíci.

Před zděným krbem seděli v křeslech potažených kožesinou muž a žena. Žena byla stejně stará jako Stolte, muž o něco mladší. Všichni tři tady dole strávili velkou část svého života. Právě tady se mezi nimi vytvořilo pouto silnější než pokrevní příbuzenství. Ale mimo tyto sklepní zdi se k sobě nehlásili, tak zněla dohoda.

Stolte pomalu přešel po kamenné podlaze a posadil se do třetího křesla. Podíval se na své společníky, ale neřekl ani slovo. Ticho rušil jen praskot polen v krbu. Oheň nařikal jako pes snášející výprask. Vedle Stolteho stála venkovská skříň z první poloviny osmnáctého století. Do prostoru zívala otevřená dvířka, za nimiž byly vidět prázdné police. Stolte se na skříň zadíval a konečně přerušil mlčení.

„Dnes v noci to začalo a nikdo to již nedokáže zastavit.“

„Panebože.“

„Co budeme dělat?“ zeptala se žena zděšeně.

„Nemůžeme dělat nic, vůbec nic.“

Werner Stolte zavřel oči a ještě jednou zašeptal: „Začalo to.“

Claudia se protáhla pod modro-bílou policejní páskou. Kužely reflektorů se míhaly kolem bronzové sochy, kterou Carl Milles umístil na vysoký kamenný podstavec. Nocí se nesly hlasité hlasy. Z keřů ptačího zobu pípál detektor kovů.

Za litinovými mřížemi se na přilehlé ulici Hamnsgata tlačili zvědavci. Nevšímalá si jich a zamířila po šterkové pěšině dál do parku, ke skupině policistů, v jejichž středu postával vrchní komisař normalmského

okrsku. Už o něm několikrát slyšela, ale osobně se zatím nesetkali.

Problémy.

Budou problémy.

Došla ke skupince, ale komisař si jí vůbec nevšimal. Dál se bavil s policejní hlídkou a díval se na zakryté mužské tělo, které nehnutě leželo u jeho nohou.

„Claudia Rodriguezová. Vyšetřovatelka z ústředního oddělení vražd.“

Pomalů zdvihl hlavu a upřel na ni oči, které neprozrazovaly sebemenší myšlenku.

„No vida, já myslel, že na mordpartě pracují jen plešatí staříci!“

„Taky, ale nejen oni.“

„To vidím. Ty máš do penze určitě ještě tak půl století. Jsem Rolf Hedlund,“ dodal a pevně jí stiskl podávanou ruku.

„Tak co se tady stalo? Loupežné přepadení?“

„Řekl bych, že nepovedený loupežný přepadení,“ odpověděl. „Ten zmetek přepadl Rudqvista, tak se tenhle chlapík jmenuje, ale pak asi zpanikařil a vypadnul. Nevzal ani peníze, ani mobil, prostě nic.“

„Opravdu nic neukradl?“

„Nic, o čem bychom věděli.“

„Kdo přijel první na místo činu?“

„Naše hlídka z Östermalmu. Grahn a Robertson.“

Ukázal na dva postávající policisty, energicky potáhl z cigarety a zahalil se do hustého šedého kouře.

„Jestli to mám říct upřímně, tak...“ Zmlkl a jen pokrčil rameny.

„Tak...?“

„Tak nechápu, proč se nám do toho míchá vyšetřování vražd.“

Claudia mlčela a čekala, co bude dál.

„Vy přece děláte složitější věci, nebo ne? Třeba ne-

objasněný případy, se kterými venkovský policajti nemůžou hnout. Ale tady nejsme v dírách, jako je Hudiksvall nebo Skövde, tohle je Stockholm.“

„Máš pravdu,“ odpověděla. „Přibližně tuším, kde se asi tak nacházíme.“

Rozmáchlým gestem ukázal na noční Östermalm. „Máme v okolí asi tucet hlídek, psovody a pátrací vrtník. Za hodinu nebo dvě toho zmetka chytíme.“

„To by bylo fajn, aspoň bych se zítra pořádně vyspala.“

Přistoupila blíž k bezvládnému tělu na šterkové cestě a prohlížela si jeho obrysy rýsující se pod velurovou přikrývkou.

„Takže je to Hubert Rudqvist?“

„Byl to Hubert Rudqvist. Dalšího kandidáta na Nobelovu cenu už neohlásí.“

Claudia si klekla vedle zastřeleného akademika a odkryla mu hlavu a hrudník. Obličej měl pokrytý tmavě rudou zaschlou krví, která se rozlila od kořínků vlasů až po krk. Vstřel na čele nebyl v krvi téměř patrný, zato v týlu zela velká rána, odkud kulka vylétla ven.

„Tohle je divné.“

„Myslíš ty stopy po střelném prachu?“

Přikývla. „Jsou po celém obličejí, dokonce i na límci.“

„Zvláštní to je, ale mohl bych ti říct klidně stovku vysvětlení. Možná střelil z bezprostřední blízkosti nebo byla zbraň nějak blbě seštelovaná.“

„Možná.“

Hedlund postřehl skepsi v jejím hlase a zamračil se. Claudia si všimla, jak se mu napjaly svaly na spodní čelisti.

Budou problémy.

Za parkem se rozkládala přístavní čtvrť Nybroviken. Cáry mlhy se převalovaly mezi uvázanými čluny,

světla lamp a neonů se odrážela od černé vody jezera Mälaren. Na náměstí před restaurantem Berns Salonger se shromáždila přibližně stovka svátečně oblečených lidí. Všichni vypadali šokovaně, ale pozornost se upírala především na uplakanou ženu s rozmazanými očními stíny.

„Ta v těch červených šatech, to je Rudqvistova manželka?“

„Jo.“

„Byla na slavnosti?“

Hedlund přikývl a zapálil si další cigaretu.

„Ale Rudqvist šel tím parkem sám?“

„Manželka zůstala v Bernsu.“

„Už jste s ní mluvili?“

„Zkusili jsme to, ale byla úplně mimo. Nic kloudného jsme z ní nedostali. Promluvím s ní zítra, až se uklidní.“

„Dobře, přijdu taky.“

Hedlund zaváhal, odhodil nedopalek a řekl: „To nebude nutný, určitě máš spoustu důležitější práce.“

„To nevádí, klidně to stihnu.“

Nad střechami Norrmalmu zaduněl vrtulník, Hedlund se na něj zadíval, pak přešel očima po šterkové cestě a stáhl obličej do nepříjemné grimasy.

„Rodriguezová, klidně dej dohromady pátrací skupinu, sepiš seznam svědků nebo dělej cokoliv, čím se v tý vaší mordpartě bavíte. To je mi fuk. Ale jak jsem říkal, toho zmetka chytíme my, a to dřív, než si tam u vás dáte první ranní kafe. Takhle to vidím.“

„Nemám nic proti, když to stihnete. Kávové sedánky stejně nesnáším.“

V tom okamžiku se z křoví v západní části parku ozval výkřik. „Něco jsem našel!“

Rozběhli se tím směrem, přeskakovali záhony a prodírali se houštím. Před litinovým plotem stál muž

od městské policie s detektorem kovů. Ztrácel se ve tmě, ale na hlavě měl čelovku, která osvětlovala jeho pravou ruku. Držel v ní pinzetu s kulatým předmětem – malou olovenou kulkou, rezavou a mírně zdeformovanou. Byla vypálena z ruční zbraně, prorazila Rudqvistovo čelo, proletěla mu lebkou, a byly na ní stále ještě patrné stopy krve a mazacího tuku.

Tmou zazněl Hedlundův překvapený hlas. „Co je to kčertu za kulku?“

Claudia si nález pozorně prohlížela.

„Nemám tušení, ale technici to zjistí.“

2

Ernest Hemingway

Nositel Nobelovy ceny za literaturu 1954

Odůvodnění Švédské akademie:

*„Za mistrovství, kterým určuje styl dnešního
literárního umění, což prokázal nejnověji
v díle *Stařec a moře*.“*

15. května 2012

Claudia se opatrně napila horké a silné rozpustné kávy. Dávala pozor, aby se neopařila. Psací stůl měla zavale-
ný nejrůznějšími papíry, většina se vztahovala k jejímu
současnému případu. Byly to první vyšetřovací zprá-
vy, svědecké výpovědi a protokoly. Unavenýma očima
přejížděla po jednotlivých řádcích a červenou tužkou
ve všech dokumentech podtrhovala slovo „zápach“.

Osm svědků. A všichni si ho všimli.

Silného zápachu.

Na žlutý poznámkový papírek si zapsala **SILNÝ ZÁ-
PACH!** Cedulku přilepila na sádrokartonovou příčku
vedle stolu. Během noci se stěna proměnila v pestrou
mozaiku z přibližně padesáti různobarevných lístků,
popsaných poznámkami, adresami a časovými údaji.

Claudia sebou trhla, když jí nahlas zapípal mobil. Sáh-
la po něm a přečetla si krátkou SMS. Okamžitě volala
zpět odesílateli. Netrpělivě poslouchala vyzváněcí tón.

„No tak dělej, zvedni to...“

Ozvala se ale jen hlasová schránka. Claudia rozčile-
ně zavěsila, počkala necelou minutu a zkusila to zno-
vu. Ale zase se dovolala pouze do schránky.

„Krucinál...“

Zvedla se ze židle a zadívala se z okna na stock-
holmské centrum, které se pomalu probouzelo ze spán-
ku. O necelé dva kilometry dál na severovýchod spí-
še tušila, než viděla obrysy univerzitního městečka.

SMS byla odeslána z jedné z oněch budov postavených z červených režných cihel. Zhluboka se nadechla. Pak sáhla po motocyklové přilbě a vyrazila z kanceláře.

O několik minut později už ignorovala povolenou třicetakilometrovou rychlost u nádraží Karlberg a hnala se dál devadesátkou. Vyhnula se rozkopené vozovce v ulici Rörstrandsgata a nechala za sebou vzosnou budovu vojenské vysoké školy. Když se řítila kolem novinového stánku, na zlomek vteřiny koutkem oka spatřila palcové titulky hlásající: **ČLEN AKADEMIE ZAVRAŽDĚN!** Sevřela pevněji řídítka, prosvištěla křižovatkou, podjela betonovou konstrukci městského okruhu Essingeledet a zastavila u Retziusväg číslo pět. Motor naposledy zaburácel a Claudia se rozběhla skrz velký kampus lékařské univerzity Institut Karolinska k hlavnímu vchodu do oddělení soudní medicíny. Přitiskla obličej na zavřené dveře a nahlížela do haly. Když uviděla prázdnou recepci, sáhla po mobilu, ale zase to nikdo nebral.

„Zatraceně!“

Zastrčila telefon do kapsy a zaklepala na plechový rám dveří. Nejdříve opatrně, ale pak vši silou. Sklo ve dveřích se málem vysypalo, ale zaúčinkovalo to. Do haly vběhl mladý muž, v němž poznala svého známého, biomedicínského analytika Pera Wilkinsona. Překvapeně na ni zamával a zalomcoval zámek. Když se mu konečně podařilo odemknout, vítězoslavně se usmál a dveře pootevřel.

„Co tak brzy, Claudie? Děláš na Rudqvistově vraždě?“

Vešla do haly a místo odpovědi jen přikývla, nechtěla říkat více, než bylo nutné. Dobře věděla, jak je Wilkinson upovídaný.

„Je tady Frank Larsson?“

„Jasně, pojď dál. Boxuješ ještě?“

„Jen občas.“

Prošli halou a Wilkinson se na Claudii zvědavě díval. Byl rád, že má alespoň na chvíli společnost. Náhle zvedl pěsti a naznačil několik úderů do vzduchu.

„Za mlada jsem taky boxoval, už jsem ti to vyprávěl? Byl jsem docela dobrý. Mohli bychom si to někdy rozdat? Co myslíš? V Sankt Eriksplanu je boxerský klub.“

„V Odenplanu,“ opravila ho, aniž by odpověděla na otázku.

„Frank je na pitevně?“

„Jo, však ho znáš, byl tam celou noc.“

„Jasně.“

Zastavila se a podívala na Wilkinsona.

„Hele, nechci tě rušit. Myslím, že už tam trefím sama.“

Mávla rukou na pozdrav a pokračovala dál chodbou, kolem automatů na kávu a zamčených pracoven soudních chemiků. Za sebou zaslechla rychlé kroky, provázené klapotem tvrdých gumových podrážek po čerstvě navoskované podlaze. Wilkinson ji dohnal a udýchaně sděloval: „To není problém, Claudie, vůbec mě nerušíš.“

Pravou rukou se dotkl jejího ramene.

„Hele, je něco nového s Rudqvistovou vraždou?“

„Ne, nic.“

„Žádný podezřelý nebo stopy?“

„Nic.“

„Ostatně,“ řekl náhle, „Hubert Rudqvist napsal esej o smrti, vědělas to? Nedávno jsem ho slyšel v rádiu.“

Když se chodba rozdvojila, odbočila doprava a sledovala plechové štítky na cihlové stěně: **ODONTOLOGICKÁ LABORATOŘ, GENETICKÁ ANALÝZA**. V té chvíli jí Wilkinson zase položil ruku kolem ramen.

„Z toho eseje se teď stane bestseller, nemyslíš? Nechat se zavraždit, to je přece nejlepší reklamní trik na světě.“

Claudia se zastavila u bíle nalakovaných dveří.

„Hele, musím si teď promluvit s Frankem. Měj se, Pere.“

Wilkinson za ní ještě něco volal, ale už nerozuměla, co. Vstoupila do potemnělé pitevny. Svítla jen nouzová lampa nad vchodem. Její zelené světlo stačilo sotva na to, aby rozeznala jednotlivé místnosti, z nichž se pitevna skládala. Za jedněmi otevřenými dveřmi viděla očíslované chladicí boxy, v nichž byly uloženy stovky mrtvol. Oběti vražd, nehod i sebevrazi. Pach smrti byl zmírněn antiseptickými prostředky a také nízkou teplotou, při níž byla těla uchovávána. Claudia došla k posledním dveřím a nahlédla do sálu obloženého bílými obkladačkami.

Frank Larsson stál u pitevního stolu z nerezové oceli. Na umělohmotné podložce leželo nahé mužské tělo, krev a obnažené lebeční kosti se blýskaly v bílé záři výbojek.

„Ty popíjíš i tady, Franku? Na pitevním sále, půl metru od mrtvoly?“

Forenzní technik s šálkem v ruce se otočil čelem vzad.

„No to se podívejme... Ahoj, Claudie.“

„Myslím, že jsem tě nikdy neviděla bez šálku kakaa.“

„Každý máme nějakou slabost. Já ujždím na horkém kakau.“

„Ale mobilů si zřejmě nevšímáš!“

Svraštil šedivé obočí a tázavě se na ni podíval.

„Volala jsem ti čtyřikrát,“ vysvětlovala. „To neumíš zvednout telefon?“

Omluvně zagestikuloval, ale dával přitom pozor, aby si nerozlil kakao.

„To je mi líto, ale tady v tom cihlovém baráku máme špatný signál, protože...“

„Dostala jsem tvou esemesku,“ vpadla mu do řeči. „Psal jsi, že jsi na něco přišel.“

„No jo, analyzovali jsme tu olověnou kulku a částky prachu. Mimochodem, nechceš něco k snídani? Na chodbě je automat na kafe.“

Netrpělivě zavrtěla hlavou.

„Tak na co jste přišli?“

Opatrně usrknul kakaa a zamyšleně se zadíval do kouřícího šálku, jako by v něm hledal odpověď.

„Vraždy jsou většinou otázkou okamžitého hnutí mysli.“

Claudia se na kriminálního technika pozorně zadívala. Nedokázala odhadnout, zda jeho věta byla otázkou nebo konstatováním.

„Ano,“ řekla nakonec. „Většinou.“

„Vrah dostane strach nebo vztek. Vytáhne zbraň a vystřelí. Všechno se odehraje během dvou vteřin, takhle to obvykle probíhá.“

„To jo.“

„Vražda je prostě a jednoduše impulzivní čin.“

„Kam tím míříš, Franku?“

Vzhlédl od svého šálku.

„Myslíš, že tahle vražda byla promyšlená?“

„Nevím, ale pachatel měl dost času na důkladnou přípravu, to je každopádně jasné.“

„Jak to víš?“

Frank Larsson si utřel světle hnědý proužek kakaa z horního rtu.

„Kompletní výsledky analýz budeme mít až za několik hodin a možná i dní, ale jedno už víme úplně jistě.“

„A copak?“

„Pachatel použil střelnou zbraň na černý prach. Pravděpodobně se jednalo o perkusní revolver z poloviny devatenáctého století.“

„Perkusní revolver?“

„Ano.“

„Z devatenáctého století?“

„Ano, a ze stejné doby pochází i ta olověná kulka.“

„To jako, že je sto let stará?“

„Sto padesát, možná ještě víc. Naši technici v Linköpingu právě pracují na první spektroskopické analýze. Všechno nasvědčuje tomu, že se jedná o kulku bez stabilizačních prvků. Přesně takové se používaly v polovině devatenáctého století. Byla namazaná živočišným tukem, což bylo tehdy obvyklé mazadlo.“

Černý střelný prach. Revolver s perkusním zámkem. Živočišný tuk.

Claudia nepřítomně zírala na podlahu, ticho přerušovalo jen bzučení zářivek. Pomalu vzhlédla.

„Černý střelný prach se nedá koupit v supermarketu.“

Frank Larsson přikývl a ukázal na nahé mužské tělo.

„Vidíš ty tmavé skvrny v obličeji a na krku?“

„Ano.“

„To je ten střelný prach, hrubozrný černý prach.“

„Hrubozrný? Co to znamená?“

„To znamená, že si tu směs někdo vyrobil sám. Pravděpodobně mu k tomu stačil obyčejný starý hmoždíř, ve kterém smíchal namleté dřevěné uhlí, síru a ledek.“

„Mluvili jsme asi tak s tuctem lidí, co byli v noci v Berzeliově parku. Většina hned po výstřelu ucítila silný zápach. Mohlo to být z toho černého prachu?“

„Zřejmě ano, smrdí hlavně ta síra v něm.“

Claudia přistoupila blíže k pitevnímu stolu. Na kraji ležela ručně psaná pitevní zpráva. Claudia poznala nedbalý rukopis soudní lékařky Elisabeth Östbergové. V dokumentu byly poznámky o dráze pohybu kulky v těle, předběžné údaje o době úmrtí a analýza počítačové tomografie. Dole byl podškrtnutý řádek, *rozšířená soudní pitva 08.30*. Claudia se otočila k technikovi.

„Mluvit s tebou je jako luštit křížovku.“

„Děkuji za uznání,“ řekl pobaveně.

„To nebyl kompliment, Franku. Jak kčertu souvisí černý střelný prach s impulzivním jednáním? Copak lidé v devatenáctém století nebyli impulzivní?“

„Ne pokud se oháněli perkusním revolverem.“

Zdvihl levačku, stiskl ji v pěst, ukazováček napřáhl dopředu a palec vztyčil v pravém úhlu nahoru. Poté ukázal na spodní kloub palce.

„Tady v těch místech bývá otočný zásobník revolveru, je to tak?“

Když kývla, pokračoval: „Pokud chceš nabít starý revolver s perkusním zámkem, musíš komoru nejdříve naplnit střelným prachem. Nesmí ho být moc, ale ani málo. Prostě akorát, což znamená přibližně třicet zrněk, jak by řekli Američani. Musíš si připravit vhodný trychtýř a odměrku. Na prach patří ucpávka. Pak vezmeš kulku a potřeš ji mazadlem, třeba lojem. Kulku vložíš speciálními kleštěmi do ústí komory a zatlačíš ji dovnitř nabíjákem, pomalu a opatrně. Když je kulka tam, kde má, připevníš na čep v zadní části komory zápalku. Pak vrátíš zásobník do výchozí polohy a natáhneš kohoutek. Teprve potom můžeš vystřelit.“

Pozoroval Claudii s mírným úsměvem na rtech.

„To není zrovna impulzivní činnost, že?“

„To ne, jak dlouho to nabíjení trvá?“

„Dvě minuty, když s tím máš zkušenosti.“

„A když ne?“

„Pak to s tebou pravděpodobně špatně dopadne, a pokud jsi zločinec, zamíříš rovnou do pekla. Špatně ošetřený černý prach se může sám vznítit, a když jsou v hlavní zbytky olova, asi ti revolver vybuchne v ruce. Řekl bych, že perkusní revolver je nebezpečnější pro střelce než pro jeho potenciální oběť.“

„A takovou zbraň použil Rudqvistův vrah?“

„Právě takovou.“

Claudia přecházela zamyšleně mezi pitevním stolem a stěnou s bílými kachličkami.

„Proč?“

Larsson se na ni zpytavě podíval.

„Proč co?“

„Proč by někdo používal perkusní revolver?“

„Tak to nevím.“

„Těžko se nabíjí, špatně se z něj střílí, a když už z něj vyjde rána, tak je slyšet v celém zatraceném Östermalmu. A navíc smrdí. Proč tedy vrah použil právě tuhle zbraň?“

Frank Larsson dopil kakao.

„To tedy fakt nevím.“

O dvě hodiny později neměla Claudia stále ještě na svou otázku odpověď. Dívala se ven skrz orosené sklo policejní toyoty. Vlevo se proti ranní obloze rýsovalo autobusové nádraží. Auto pomalu přejíždělo přes klaraberský viadukt. Kvůli práci na silnici muselo jet skoro krokem. U hlavního nádraží skočila na semafor červená a Rolf Hedlund začal za volantem nadávat. Náhle se otočil na Claudii.

„Kolik ti vlastně je? Sedmadvacet, osmadvacet?“

„Pětatřicet.“

„Vypadáš mladší. Hádala bych ti sedmadvacet.“

Během krátké jízdy od policejní budovy neustále mluvil. O černém střelném prachu, o své bývalé manželce, o policejních platech a vůbec o všem možném. Ale ve skutečnosti měl na srdci něco jiného. Claudia to vytušila a čekala, co z Hedlunda nakonec vyleze. Pozorovala jeho silné prsty, kterými občas přeladňoval frekvence na autorádiu. Když z reproduktorů zaznělo *Sultans of Swing*, začal Hedlund rytmicky bubnovat na volant.

„Předpokládám, že pocházíš z Chile. Nebo ze Španělska?“

„Z Chile.“

„Není to vůbec slyšet. Mluvíš jako normální Švédka.“

„Měla jsem dost času se to naučit. Přišli jsme v roce sedmdesát devět.“

„V sedmdesátým devátým?“ zvolal a praštil rukou do volantu. „V tom roce jsem šel na policejní akademii. Jó, to byly časy, zatraceně. Večírky, holky, celej život před sebou.“

Claudia zařala prsty do kožené sedačky. Bylo jí jasné, jak to všechno skončí. Hedlund ji nesnášel, dával to najevo každyčským slovem, gestem i pohledem. Dříve nebo později svůj vztek neudrží na uzdě a vybuchne jako papiňák, v němž se nahromadila pára nad kritickou mez.

Hedlund pořád bubnoval na volant. Jeho prsty dopadaly na tvrdou umělou hmotu stále prudčeji. Občas nenápadně mrkl směrem ke Claudii. Jeho kradmé pohledy byly tím častější, čím více se blížili k domu u östermalmského parku Humlegården.

Něco je ve vzduchu.

Něco, co chce vědět nebo říct.

Něco.

„Dřív jsi pracovala v Botkyrce, že jo?“

„Ano, na vyšetřovacím oddělení v Södertörnu.“

„A teď jsi už pár měsíců u ústředního oddělení vražd?“

„Tři a půl roku.“

„Víš co, chtěl bych ti něco říct. Mezi Botkyrkou a Stockholmem je zatraceněj rozdíl. Tam na venkově lověj policajti samý malý ryby, třeba íránskýho zelináře, kterej nemá povolení k prodeji. Občas někdo vykradne sklep, šlohne kolo nebo se na parkovišti porvou gangy čmoudů. Ale tady platěj jiný pravidla a jsou tady jiný problémy. Říkám to proto, abych ti pomoh, Rodriguezová. Taková přátelská rada, víš.“

„To je od tebe milý, díky za radu.“

Dál sledovala jeho prsty, nervózně tančící po volantu.

Už skončil?

Projížděli kolem západní strany Královské knihovny a zahrnuli do Runebergsgata. U vchodu do čísla šest stál přibližně šedesátiletý muž. Claudia ho viděla minulou noc v Berzeliově parku. Hedlund zpomalil a zastavil o čtyřicet metrů dál. Odkáshal si, než vystoupili.

„Hele, já jsem o tom přemýšlel.“

„O čem?“

„Ty jsi bydlela v Botkyrce, je to tak? Zatýkala jsi tam syrský dětský gangstery a Jugoše, co v metru prodávaj polskou polívku. Ale tady jsem doma já, u městský policie dělám už pětatřicet let. Víím, jak s těmahle týpkama zacházet. Takže mě necháš mluvit, jasný?“

Tak o tohle jde.

Po dvou vteřinách dokázala potlačit vztek, zářivě se usmála a odpověděla: „Jasně, mluvit budeš ty, Hedlunde. Tak to bude nejlepší.“

Vystoupili z auta, zabouchli dveře a podívali se na sebe přes zaprášenou střechu.

„Budu tě poslouchat, možná se něco přiučím.“

„Možná,“ řekl a také se usmál.

Přešli silnici a zamířili k čekajícímu muži. Měl na sobě černý oblek a narůžovělou košili, stejnou, jako včera večer. Oči měl po probdělé noci červené, prořídilé vlasy se mu nepořádně lepily k hlavě.

„Jsem Olof Rosén, Hubertův vydavatel.“

Hedlund potřásl nabízenou pravicí.

„Vlastně jsme chtěli mluvit s Rudqvistovou manželkou.“

„Není tady.“

„To vidím, tak kde je?“

Rosén energicky potáhl z cigarety a pohrával si s nedopalkem.

„Je to opravdu nutné? Hubert je mrtvý teprve pár hodin. Možná byste mohli...“

„Už jsme čekali dost dlouho,“ přerušil ho Hedlund. „Teď si s ní musíme promluvit.“

Rosén střílel pohledem k domu na druhé straně ulice, jeho okna na ně shlížela jako zvědavé oči.

„Nebudeme to řešit tady.“

Odhodil nedopalek na zem, zašlápl jej, přistoupil ke dveřím a vyťukal čtyřčíselný kód. Následovali ho po schodech nahoru. V druhém patře vytáhl svazek klíčů, odemkl dveře a opatrně vstoupil dovnitř.

„Buďte prosím ohleduplní, nesmíme Margot rozrušit.“

„Margot?“

„Hubertovu ženu,“ vysvětlil Rosén šeptem a kývl k zavřeným dveřím na konci chodby. „Je v ložnici, jsou u ní dcery a lékař. Je v těžkém šoku a nesmí se absolutně rozčilovat.“

„Musíme si s ní promluvit.“

„To je vyloučené, snáší tu situaci strašně těžce. Lékař tomu říká akutní stresová reakce. Dostala prášky na uklidnění a teď spí.“

„To je v pořádku,“ řekla Claudia. „Můžeme si promluvit aspoň s vámi, to bude stačit. Že ano, Rolfe?“

Hedlund jen nejistě kývl hlavou.

„Super,“ řekla. „Můžeme si tady někde v klidu popovídat?“

Rosén přikývl a v jeho šedých očích se objevil náznak vděku.

„Pojďte za mnou.“

Prošli prostornou chodbou. Na stěnách visely zarámované fotografie dětí a vnučat. Byl tam i portrét členů Švédské akademie, dále několik umělců a spisovatelů. Claudia poznala jihoafrickou nositelku Nobelovy ceny Nadine Gordimerovou. Pokusila se rozluštit

věnování napsané úplně dole na fotografii, ale rukopis byl příliš nečitelný.

Vstoupili do obývacího pokoje. Hedlund se zastavil a prohlížel si knihovnu z tmavého mahagonového dřeva. Všechny police byly zaplněny vzácnými tisky s vazbami z teletiny a se zlatou ořízkou. Některé byly navíc zdobeny zlatými ornamenty.

„Rudqvist asi hodně četl.“

„Patřil k nejvýznamnějším evropským znalcům literatury,“ podotkl Rosén. „A navíc byl vášnivým bibliofilem.“

Rosén přešel k arkýři a ukázal na tři designová křesla od Carla Malmstena. Černá telecí kůže zavržala, když se do nich usadili.

„Tak, co byste chtěli vědět?“

Rolf Hedlund zkřížil na prsou své mohutné paže, olízl si rty, ale než se stačil zeptat, naklonila se Claudia dopředu a začala: „Rudqvist byl včera večer v Bernsu, je to tak?“

Cítla na sobě Hedlundův rozezlený pohled, cítila, že se v kolegovi vaří krev, ale nenechala se vyvést z míry a dál upírala oči na nakladatele.

„Ano,“ odpověděl Rosén. „V Berns Salonger probíhal velký jubilejní banket.“

„Oslava Strindbergova jubilea?“

„Ano, sté výročí Strindbergova úmrtí. Hubert byl jedním z čestných hostů a pronesl jedinečný proslav, ale to asi není důležité.“

„Byl jste tam také? A Rudqvistova žena?“

„Ano, Margot i já jsme tam byli.“

„Ale Rudqvist odešel sám? Manželka tam ještě zůstala?“

„Ano.“

„Není to divné?“

„Divné?“

„Manželé přece z večírků odcházejí společně.“

„V tomto případě to vůbec divné není. Margot taková setkání milovala, Hubert ne. Smoking, davy lidí, prázdné zdvořilostní fráze, to nebylo nic pro Huberta.“

Koutkem oka si všimla, jak na ni Hedlund vrhá výmluvně vzteklé pohledy. Ignorovala je a pokračovala v otázkách: „Rudqvist tedy odešel sám? Hned po půlnoci?“

„Ano,“ odpověděl Rosén. „Hned po půlnoci.“

„A šel domů?“

„Předpokládám, že ano. Kam by jinam šel?“

„Nemám tušení. Možná si někde chtěl dát klobásu? Možná měl poměr s nějakou jinou ženou? Možná bral amfetaminy a sháněl dealera?“

Rosén se na Claudii pozorně zadíval, a když promluvil, zdůrazňoval každé slovo. „Hubert neměl pletky s jinými ženami a ani nebyl závislý na drogách. Šel domů, nic víc.“

„No dobře. Bylo vám včera na Rudqvistovi něco nápadné?“

„Nápadné?“

„Byl nervózní? Rozčilený? Báł se něčeho? Choval se jakkoliv divně?“

„Ne, pokud jsem si všiml, tak byl úplně normální.“

„Rudqvista jste znal velmi dobře, je to tak?“

„Byl jsem dvacet šest let jeho nakladatelem. Často jsme se setkávali v nakladatelství a diskutovali o všem možném mezi nebem a zemí. O literatuře, politice, fotbalu. Občas jsme si zašli zahrát pétanque nebo kuželky. Dá se říci, že jsem Huberta znal opravdu dost dobře.“

„Znáte tedy taky jeho známé?“

„Do jisté míry.“

„Měl nějaké nepřátele?“

„Nepřátele?“

„Ano, nepřátele, rivaly, prostě lidi, kteří ho nesnášeli.“

„Co... co se tím snažíte naznačit? Hergot, přece si nemyslíte, že by ho někdo z jeho...“

„Nemyslíme si nic. Jen chceme vědět, jestli měl Rudqvist nepřátele.“

Rosén vytřeštil oči a hlas se mu třásl.

„Dnes v noci jsem mluvil s jedním vaším kolegou. Říkal, že to bylo přepadení. Snad nějaký zoufalý narkoman nebo banda mladíků, kteří se mu snažili ukrást mobil.“

„Určité předpoklady jsme mezitím opustili.“

„Jak to myslíte?“

„Na Rudqvistově mrtvole jsme našli stopy černého střelného prachu. Vše nasvědčuje tomu, že vražednou zbraní byl perkusní revolver z poloviny devatenáctého století.“

Rosén zíral na hedvábný vzorovaný koberec a snažil se uvědomit si, co právě vyslechl.

„Černý střelný prach? Pane Bože, to zní jako z nějakého dobrodružného románu od Alexandra Dumase. Kdo něco takového dneska používá?“

„To bychom taky rádi věděli. Narkomani a členové gangů mladistvých bývají ozbrojeni, ale většinou nenosí v kapse předpotopní perkusní bouchačky. Takže, měl Rudqvist nějaké nepřátele, o kterých byste věděl?“

„Nepřátele má samozřejmě každý. Hubert taky. Ale určitě žádného, který by ho chtěl zastřelit.“

„Jaké měl nepřátele?“

„Nechci nikoho bezdůvodně obviňovat...“

„Jaké měl nepřátele?“

Rosén se před odpovědí zhluboka nadechl.

„Sixten Hjärpe si s Hubertem příliš nerozuměl, jestli to tak mám říct. Ale to není tajemství.“

„Sixten Hjärpe? Člen Akademie?“

„Ano, oba se už od počátku sedmdesátých let neustále hádali. Hjärpe dokázal o Hubertovi napsat a říci

opravdu nehezké věci. Na setkáních Akademie i v novinových člancích. Ale určitě ho nezabil, to nepřipadá v úvahu.“

„O čem se hádali?“

„Šlo o hluboké názorové rozpory, o literární disputace. Nechci vás obírat o čas...“

„Jaké disputace?“

„No, čím bych měl začít? Hádali se skoro o vše. Třeba o význam Mallarmého interpretací pro postmodernistickou lyriku, o politické názory Jorge Luise Borgese nebo o magický realismus jihoamerické literatury sedmdesátých let. Ale hlavně měli úplně rozdílné názory na to, jak by měla pracovat Švédská akademie.“

„Postmodernistická lyrika? Literatura sedmdesátých let?“

„Ano.“

„To zrovna nezní jako témata, kvůli nimž by se lidé byli schopni vyzvat na souboj.“

„Jsou to významní profesori literatury, ne Pekelní andělé. Hádají se jinak, ale stejně vášnivě, tak bych to řekl.“

„Nevíte náhodou, jestli Hjärpe nemá perkusní revolver na černý střelný prach?“

„Nemám ponětí. To se ho budete muset zeptat sami.“

„To uděláme. Ale musíme si promluvit také s Rudqvistovou manželkou, a to co nejdříve.“

Claudia se už zvedala z křesla, ale pak si to rozmyslela a zase se pomalu posadila, stále provázena Hedlundovými nenávislivými pohledy.

„Ještě něco. Říkal jste, že se Rudqvist vydal po slavnosti domů.“

„Ano, to je pravda.“

„Proč tedy šel přes Berzeliův park?“

„Jak to myslíte?“

„Bydlel přece tady, v Runebergsgata. Jestli chtěl jít sem, měl by zamířit opačným směrem, přes náměstí Norrmalmstorg. Ale on místo toho šel přímo na východ, skrz Berzeliův park.“

Rosén se na okamžik zadíval na police přetékající knihami, přeletěl očima po kožených vazbách s cizelovanými nápisy. Úmyslně se vyhnul tmavě hnědým očím, které ho pečlivě pozorovaly. Poté velmi rozhodně odpověděl: „To souvisí se soukromými záležitostmi, které nemají nic sebemeně společného s vyšetřováním vraždy. V žádném případě nehodlám poškodit Hubertovu pověst.“

„Před necelými devíti hodinami byl zavražděn, někdo mu chladnokrevně prostřelil perkusním revolverem lebku. Copak mu může něco ještě více uškodit?“

Claudia se přestala přátelsky usmívat, pohled soustředěně upírala přímo do Rosénových očí.

„Musíme o Rudqvistovi vědět naprosto všechno. I to, proč šel na východ směrem k Nybroplanu, pryč od svého bytu.“

Křeslo zaskřípalo, když si Rosén poposedl, pak pokrčil rameny a řekl: „Hubert rád chodil na dlouhé večerní procházky. Vždy ve stejnou dobu a stejnou trasou.“

„Večerní procházky? A ty by mohly poškodit jeho pověst?“

Claudia se nahnula dopředu.

„Proč procházel Hubert Rudqvist dnes v noci Berzeliovým parkem?“

Rosén se podíval do chodby a ztišil hlas až do skoro nesrozumitelného šepotu.

„Poslyšte, to opravdu vůbec nesouvisí s vyšetřováním vraždy a...“

„Jestli souvisí, nebo ne, o tom rozhodneme my. Tak o co šlo?“

„Skutečně nechci...“

„Kčertu, proč šel Rudqvist parkem?“

Rosén zamrkal a opět se zadíval chodbou na zavřené dveře do ložnice.

„Proboha, mluvte tišeji.“

„Proč nešel rovnou domů?“

Rosén se znovu zhluboka nadechl a neochotně šep-
tal, jako by mu slova vázla v krku.

„No dobře, dobře. Ale nikdo o tom neví a tak to musí
zůstat.“

Claudia přikývla.

„Kam šel?“

„Chtěl si promluvit s Margarethou Krookovou.“

„S tou herečkou?“

„Ano, s tou herečkou.“

„Možná se pletu, ale nezemřela už před několika le-
ty?“

„To je pravda, na jaře roku dva tisíce jedna.“

Rukou si uhladil neuspořádané řídké vlasy.

„Hubert miloval divadlo a Margaretha Krooková by-
la jeho absolutní idol. Dá se říci, že se do ní zbláznil,
doslova zbláznil. Viděl všechna představení, ve kte-
rých vystupovala. Znal všechny její role, každý týden
seděl v hledišti a texty znal snad lépe než sama Kroo-
ková. Po její smrti jí před divadlem Dramaten postavili
bronzovou sochu. A od té doby ji tam Hubert každý
den navštěvoval.“

„Navštěvoval?“

„Při večerních procházkách šel vždy po ulici Nybro-
gata až k pomníku a popřál jí dobrou noc. Možná jí za-
šeptal ještě pár slov nebo ji přátelsky pohládl po ruce.
Postupně se z toho stal takový rituál.“

„Myslíte, že i dnes v noci chtěl zajít k pomníku?“

„Jsem o tom přesvědčen.“

„Kdo všechno o jeho rituálu věděl?“

„Hubert se svěřil jenom mně, nikdo jiný o tom... rituálu nevěděl.“

„Ani manželka?“

„Ani ona.“

Na okamžik se zadíval z okna a pak pohlédl znovu na Claudii.

„Byla to celoživotní láska a to je přece hezké. Ale ostatní by to mohli pokládat za bizarnost, nebo snad úchytku. Nechci, aby si lidé o Hubertovi mysleli, že se zbláznil.“

Prosebně se díval na Claudii.

„Prosím, aby to zůstalo jen mezi námi.“

„Máte moje slovo.“

Zvedla se z křesla, popošla ke dveřím, ale pak se ještě otočila k Hedlundovi.

„Tak to je všechno. Nebo chceš ještě něco dodat, Rolfe?“

O tři minuty později už zase seděla na ošoupaném sedadle spolujezdce v zaprášené toyotě. Za okénky se míhaly ulice velkoměsta. Posunula sedadlo, jak jen nejdál to šlo, a položila si nohy na palubní desku. Vedle se tyčila Hedlundova rozměrná postava s pěstmi zatýmy kolem volantu.

Problémy.

Odteď bude všechno problém.

Všechno.

Ale přesto cítila hluboké vnitřní uspokojení. Užívala si kradmé pohledy na Hedlundovy vztekem zrudlé tváře a na pulzující krční tepny. Užívala si i jeho zuřivé funění.

„K ničemu to moc nebylo, co myslíš, Rolfe?“

Neodpověděl a jen zíral před sebe. V kabině byl slyšet jen zvuk motoru a Hedlundův hluboký dech. Dlouho ale mlčet nevydrží, jasně cítila, jak se v něm vaří

krev. Najednou udeřil pěstí do volantu. „Co to ksakru mělo znamenat?“

A další rána pěstí, tentokrát ještě silnější.

„Já s ním měl mluvit, Rodriguezová. Na tom jsme se dohodli.“

„Promiň, Rolfe, úplně jsem na to zapoměla. Víš, my venkovani z Botkyrky máme špatnou paměť.“

„Zatraceně, jseš fakt tak trhlá, jak se o tobě říká. Odteďka budeš držet klapačku, jasný?“

Podívala se na jeho ruce svírající volant, kůže na nich byla napnutá a kolem kloubů až bílá.

To ještě není všechno. Bude to horší.

„Poslouchej, Rodriguezová. Dám ti radu.“

„Dobrou radu?“

Plnou silou znovu udeřil do volantu.

„Zapamatuj si jedno, je zatraceně lepší mít mě za kámoše než za nepřítele, to mi můžeš věřit.“

Zkusila posunout sedačku ještě víc dozadu a zavrtala se do ní.

„O tom bych nepochybovala ani na vteřinu.“